

ΑΝΑ ΤΟ ΑΣΤΥ

Ἐνεποίησεν αἴσθησιν πολλήν ἡ ἀγγελία τῶν μεταρρυθμίσεων, τὰς ὁποίας ἀπὸ τοῦ ἐπομένου μηνὸς σκοπεῖ νὰ εἰσαγάγῃ ἡ «Ἑστία». Ὁφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι αἱ περὶ τοῦ καθημερινοῦ φύλλου ἐλπίδες εἶνε πολλαὶ καὶ δι' ἡμᾶς κολακευτικώταται. Οἱ γνωρίζοντες ποίας καὶ πόσας δυνάμεις πνευματικᾶς συγκεντρώνει ἡ «Ἑστία», αὐτοὶ ἤμποροῦν νὰ ἐκτιμήσουν καὶ ὅλας τὰς ἐγγυήσεις, τὰς ὁποίας παρέχει περὶ εὐδοκίμησης καὶ ὑπὸ τὴν νέαν τῆς μορφήν, σήμερον μάλιστα, ὅτε ἐξεδηλώθη ὑπὸ τοῦ κοινῆς ἀγάπῃ ἀρκετὰ συγκεκριμένη πρὸς τὰς ἐφημερίδας τὰς ἐχούσας φιλολογικώτεραν κάπως χροιάν. Εἰς μόνος φόβος ἐκφράζεται: μήπως ἡ ἐφημερίς ἀπορροφήσῃ τὸ περιοδικὸν καὶ χάσωμεν οὕτω μίαν ἡμέραν τὴν «Ἑστία» τὴν πρώτην, τὸ μοναχικὸν φιλολογικὸν ὄργανον τῆς πατρίδος μας. Ἄλλ' ὁ φόβος οὗτος εἶνε ἀβάσιμος. Ὅχι μόνον δὲν θὰ χαθῇ τὸ περιοδικόν, ἀλλὰ θὰ μεταρρυθμισθῇ καὶ αὐτὸ σὺν τῷ χρόνῳ καὶ θὰ βελτιωθῇ ὥστε νὰ ἐκπληροῖ καλύτερον τὸν προορισμὸν του. Ὁ κύκλος τῶν συνεργατῶν μας εἶνε τόσο ἐνὺς καὶ ἐκλεκτός, ὥστε ὅ,τι καλλίτερον παράγεται ἐν τῇ φιλολογίᾳ μας, — αὐτὸ καυχήται ἡ «Ἑστία» ὅτι τὸ ἐπεδίωξε καὶ τὸ ἐπέτυχεν ἀνέκαθεν, — εἰς τὸ γραφεῖόν μας πάντοτε θὰ ἔρχεται καὶ ἐξ αὐτοῦ θὰ ἐκδίδεται ὁ πῶς δὴ ποτε. Περὶ τούτου, διαβεβαιούμεν τοὺς ἀναγνώστας μας, πᾶς δισταγμὸς εἶνε μάταιος.

+

Πτωχή, γυμνή, ἀχαρκτήριστος ἡ παρελθούσα Κυριακὴ τῆς Ἀποκριᾶς. Καὶ τὴν ἠνώνησε μὲν ὁ οὐρανός, φωτίσας αὐτὴν δι' ἡλίον ἀνεφέλου, μὲ θάλλπος ἑαρινόν, καὶ ἐξεγύθησαν εἰς τὰς ὁδοὺς οἱ ἀθηναῖοι σὺν γυναῖξί καὶ τέκνοις, ὥπως πάντοτε, ἀλλὰ καὶ τῆς φύσεως ἡ πολυτέλεια ἦτο μέχρι τέλους ματαία καὶ ὅλη ἐκείνη τοῦ πλήθους ἡ κίνησις ἄσκοπος. Τὰ συνήθη καὶ τετριμμένα θεάματα, εἰς τὰ ὁποῖα πλέον κανεὶς δὲν προσέχει, — ἡ καμήλα, τὸ γαϊτανάκι, τὰ ῥόπαλα, — ἐποχοῦμενα δόμναι, οἱ μεταμφιεσμοὶ τῶν παιδιῶν, — αὐτὰ ἦσαν τὰ μόνα τῆς Κυριακῆς μας προΐοντα. Καμμία εὐφροιά, καμμία πρωτοτυπία, τίποτε ἐκτακτὸν, ἀποκρηάτικον, ἀττικόν...

Λέγεται ὅτι τὴν προσεχῇ Κυριακὴν κατὶ θὰ γίνῃ. Ὁ κ. Ἀσλάνης ἐπροκήρυξε βραβεῖα 500, 200 καὶ 100 δραχμῶν καὶ ἐσύστησε κομιτάτον ἐκ δημοσιογράφων. Τὸ χρηματικὸν ποσὸν δὲν ἐμπνέει πολλὰς ἐλπίδας, ὅσας τοῦλάχιστον ἡ ἀμύλλα, ἡ κινηθεῖσα διὰ τῆς προκηρύξεως, χάριν τῆς ὁποίας δὲν εἶνε δύσκολον νὰ μεταβληθῇ ὀλίγον ἢ ὅσιν τῆς τελευταίας Κυριακῆς.

+

Τὸν προσεχῇ Μάρτιον θὰ ἐστραθῇ ἡ δεκαετής τοῦ «Ῥωμηοῦ». Γεγονὸς σπάνιον διὰ τὰ δημοσιογραφικὰ χρονικά, ἔχι μόνον τὰ ἰδικὰ μας, ἀλλὰ καὶ ὅλου τοῦ

κόσμου. Νὰ συμπληρώσῃ δεκαετίαν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς της ἐφημερίς ἑμμετρος, ἐκδιδομένη καθ' ἑβδομάδα καὶ γραφομένη ὑφ' ἑνὸς μόνου ἀνθρώπου, ἔχοντος τάλαντον ὅσον ἐνδυναμούμενον, σατυρικοῦ ποιητοῦ, δὲν εἶνε βέβαια ὅσον μᾶς φαίνεται, ἐπειδὴ τὸ ἐσυνήθισαμεν, κοινὸν καὶ εὐκολόν. Τὸ ἔργον, τοῦ ὁποίου θὰ ἐορτάσωμεν τοὺς δέκα τόμους, καὶ τὸ ὁποῖον φαίνεται ἀκόμη ἔχον ὅλην τὴν δύναμιν καὶ τὴν ὕψιν νὰ ἐξακολουθήσῃ, ναυξήθῃ καὶ νὰ προκόψῃ, εἶνε ἔργον γιγάντιον, τὸ ὁποῖον ἡ ἱστορία δὲν θὰ παραβλέψῃ. Αὐτὸ θὰ χαρακτιρίσῃ τὴν ἐποχὴν μας, ἐποχὴν στεῖραν, ἄνευ ἐνθουσιασμοῦ, ἄνευ ἰδανικοῦ, ἡ ὁποία ἕνα ποιητὴν ἀντάξιον αὐτῆς παρήγαγε, ἕνα σατυρικόν, λαβόντα τὸ θάρρος νὰ τα εἴπῃ ὅλα, νὰ τὰποκαλύψῃ ἀμειλίκτως, νὰ τα καυτηριάσῃ, νὰ τα στιγματίσῃ.

Εἰς τὴν σπάνιαν ταύτην ἐορτὴν ἐπιθυμοῦσα νὰ λάβῃ μέρος καὶ ἡ «Ἑστία», ἀπεφάσισε νὰ καταστήσῃ ἴδιον πανηγυρικὸν τεῦχος, τοῦ ὁποίου θὰ συμμετάσχουν οἱ κράτιστοι τῶν παρ' ἡμῖν λογιῶν καὶ δημοσιογράφων.

+

Τὸ σταφιδικὸν ζήτημα εὐρίσκεται τώρα εἰς τὸ στάδιον τῆς πρακτικῆς λύσεως. Ἡ σταφίς θὰ χρησιμεύῃ ποιητῇ τοῦ λοιποῦ ἀντὶ ζαχαρώσεως. Καὶ ἰδοὺ πῶς: Οἱ γνωστοὶ τῆς πόλεως μας οἰνοποιοὶ Ζάννος καὶ Ρῶς, κατεσκευάσαν ἐσχάτως ὠραιότατον σιρόπιον ἀπὸ σταφίδα, εὐγευστον, εὐσμῶν, γλυκύτατον καὶ προπάντων εὐχρηστον, διότι εἴμπορεῖ νὰντικαταστήσῃ σχεδὸν καὶ τὸ ὅλα τὴν ζάχαριν. Ἄν γενικευθῇ ἡ τοιαύτη χρῆσις τῆς σταφίδος, καθὼς ἐλπίζομεν, ἰδοὺ μία λύσις πολὺ πρακτικώτερα βέβαια ἀπὸ τὴν προταθεῖσαν ἄλλοτε ὑπὸ τοῦ κ. Παρασκευαίδου ἀτομικὴν σταφιδοβρώσιν—γνώμην ἄλλως, τὴν ὁποίαν, μετὰ πολλῶν ἄλλων παραδόξων, εἶχε καὶ ὁ μακαρίτης ὁ Σκυλίτσας.

+

Μία ἐφημερίς διηγήθη πρό τινων ἡμερῶν τὸ ἐξῆς νοστιμώτατον ἀνέκδοτον:

Ἀνάστατον ἦτο τὸ ἄκρον τῆς συνοικίας τῶν Πιθαράδικων. Ἦγε σχεδὸν πανήγυριν. Εἰς ἕνα μικρὸν οἰκίσκον εἶχον συναχθῇ ὅλοι αἱ γειτόνισσαι διὰ νὰ παρευρεθῶν εἰς τὸν ψαλμὸν σοβαροῦ ἀγιασμοῦ ὑπὸ τοῦ ἱερέως τῆς συνοικίας ἐν μέσῳ τῆς αἰθούσης τοῦ οἰκίσκου διὰ νὰ... ψοφήσουν τὰ ποντίκια. Τὰ ποντίκια βέβαια ποῦ ἔκαμνον φοβεράν θραύσιν εἰς τὰ ἐπιπλά, εἰς τὰ βούχα, εἰς τὰ γλυκύσματα ἀκόμη τῆς οἰκίας, ἂν καὶ εἰς τὰ τελευταῖα εἶχον κάμει ἀμοιβαίαν συμμαχίαν μὲ τὸν Γιώργον τὸν μικρὸν τῆς οἰκίας. Ὁ ἀγιασμὸς ἐψάλη ἐν μέσῳ γενικῆς κατανύξεως καὶ σταυροκοπημάτων καὶ μετὰ τὸ τέλος τοῦ ὁ παπᾶς ἔδωσε τὰ ἄμφιά του εἰς μεγάλην μανθῆλαν, ἐδέχθη ἐπὶ τῆς βράχως τῆς χειρὸς ἐν σεβάσμιον φίλημα καὶ ἐπὶ τοῦ κοίλου αὐτῆς ἐν ἀργυροῦν νόμισμα. Ἐρωτηθεὶς τότε ὑπὸ τῆς ἐνδιαφερομένης οἰκοκυράς:

— Ἐ! τί λές, θὰ ψοφήσουν, παπᾶ μου;

— Βέβαια! ἀπήντησε, θὰ ψοφήσουν, μὴ γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ χάρτε καὶ καμμία γάτα!

+

Ἐκ τοῦ «Σκρίπ».

Εἰς τὴν ἀπογευματινὴν τῆς Κυρίας Α:

— Τὸ ἄνθος ποῦ σὰς ἔδωκα χθὲς τὸ βλέπω στὴν μπουτουνιέρα σας.

— Καὶ τί συμπεραίνεται ἀπὸ αὐτό;

— Συμπεραίνω ὅτι...

— Ὅτι δὲν ἐδουρτσάρισα τὰ βούχα μου.

— !!!